

ESPLAIS LITERARIS

Salutació literària

Tot caminant enmig d'arbredes i fontanes me arraulí en el recés d'un sovell, on no hi lliscava l'aire de tramontana, ni la marinada gosava endinzar-s'hi, sols els raigs daurats dibuixaven les clarianes marquejades dels verns, mentres el rierol s'esmunyia, rondinant en to d'enyorança.

Enyonyit per la dolça bellesa del paratge, heus-aquí l'encís del meu somni: «Cimejava els gegants del Montseny i fitava ça i enllà el meu esguard, per tal d'heure el més bell de nostra comarca; ovirava pobles on no hi flamejava cap ideal, llurs veïns s'entretenien només en furgar el sí de la terra, tenien per senyera el diner que es rovella i corromp; altres anaven afanyats darrera la disbauxa i el platxeri, si hom els retreia llur folia, arrufaven les celles i contreien sibaríticament els rictus de llur rostre; oi més n'hi havien qui-sap-los qui arronsant llurs espatlles, tant se'ls hi donava malmetre la dignitat de llur nitçaga; allavors oïa la veu del poeta qui canta la deû brolladora i l'espiga ufanosa, com mormolava: malhaja el mancat dels ideals supremes de la vida humana; m'adonava de l'oblit i empolsinament de molt heretatge literari; destralers hi havien qui tallaven fins els arbres de família, amb el cor las de tristesa, contemplava el tresor de l'antigor, el patrimoni d'una etat daurada, la dolcesa del bell-dir i, lloat sia Déu, un estol d'idealistes vilatans, em feia reviure llur memòria...», encara que deixondit a mig somni, fins el pressentiment que aquesta n'és la fe de vida en el nostre setmanari.

Déu-vos-guard.

PRIMFILA

Orquestra-Cobla

LA LIRA

(1.ª CATEGORIA)

SANT CELONI

Per a contractes: Josep Ferrer i Lluís Comas

Rima

L'ideal de vos, regina,
és un ideal molt dolç;
sort que com la música divina,
com la essència més fina,
no té'l destí de la pols.

Ell és com flama amorosa
que espiritualitza mon pit
i omplena amb inquietut copiosa
el daler d'aimar la més ideal cosa,
immensa com l'infinit...

Seguiu, gaia poncella,
petjant aquest corriol,
ignorat de la gent aquella
que'ls enigmes no esparpella
ni vol provâ d'alçâ'l vol.

JOAQUÍM GRAS QUERA

En l'Aniversari de la mort d'En Josep Ximeno Planas

31-XII-1926

Un home en sa fugida deixà a Sant Hilari
de flors feta una garba que oflaira eix dolçament;
al Cel volà amb aroma, a terra va deixar-hi
Lliroia amb que't corona eix poble, el monument.
Trenta anys vâs pregonar-hi l'amor al nostre poble,
al teu esforç floria com un roser de de maig,
beneïm ta memòria, i en esperit s'hi acobla
la multitud devota de qui memòria faig.
Resant un «De profundis», diem un «Pare nostre»,
fins en Jaumet es lleva, qui es treu, damunt del rostre,
la barretina musca, resant per tu, difunt.
Reposi en pau, Ximeno, la teva ànima bella
i de claror la inundí el Creador de ella,
perquè irradiï sempre, a quins fem via amunt.

LLUIS G. PONS, prevere